

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΔ' - ΦΥΛ. 20 ΠΑΡΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 22 ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΗ 1916 ΑΡΙΘΜΟΣ 601

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

— Από σήμερα θα βγαίνει ο Νουμάς με 8 σελίδες κάθε Σαβάτο και θα πουλιέται το κάθε φύλλο

20 — ΛΕΠΤΑ—20.

— Τὴν ἀντιπροσωπεία τοῦ «Νουμά» τὴν ἔχει τὸ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ Ε.Κουκλάρα (ὁδὸς Ἀκαδημίας 53, ἀντικρὺ στὴ Ζωοδόχο Πηγῇ). Ἐκεῖ γράφονται συντρομητές, πουλιῶνται περασμένα φύλλα κτλ. κτλ.

— Στὴ Θεσσαλονίκη ὁ Νουμάς πουλιέται στὸ Βιβλιοπωλεῖο Καστρινάκη καὶ Γεωργαντᾶ (ὁδὸς Ἐλ. Βενιζέλου ἀρ. 105).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΔΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ—Τὸ κάστρο τῶν ματιῶν.
Κ.ΚΑΡΘΑΙΟΣ—Φιλήματα.
Α. ΚΑΤΖΟΥΡΟΣ—Τὸ τραγοῦδι τοῦ νόθου.
ΙΟΥΛΙΑ ΠΕΡΣΑΚΗ—Σκέρτσσο.
ΧΡ. ΠΕΡΣΑΚΗΣ Δόξα—Ζωή.
ΝΙΚΟΣ ΡΙΤΣΟΣ—Φεγγάρι,
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ—Πλάτ' στὴν ἀγάπη (συνέχεια).
ΠΑΝΟΣ Δ.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ—Ἐκείδου γεννήθηκα.
Κ. ΤΡΙΑΝΕΜΗΣ—Ἀπὸ τὰ «Ρουμπαγιὰτ' τοῦ Ὁμαρ Καγιὰμ».
ΝΕΑ ΒΙΒΑΙΑ-- Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΓΕΓΗΘΗΚΑ

Στὴ χώρα πού μου χάρισε τὸ φῶς
Τρεμάμενος τὸ γόνα μου συγκλίνω
Καὶ στὰ ρημέδια μένω λειτουργός·
Τὸ δάκρυ μου ὦ· σὲ λήκυθον ἀφίνω
Νὰ στάξει στὰ παιγνίδια τὰ καλιά,
Σ' ἓνα καρότσι, σ' ἓνα σκαλιστήρι
Ποθώντας νὰ χαρῶ μὲ λειτουργιά
Στῆς θύμησής τὸ ρόδινο ἀργαστήρι.

Ἀργαστηριάσης μαῦρος ὁ καημός
Σφυροκοπάει τὰ περασμένα χρόνια,

Καὶ πιά δὲ φέγγει ὁ λύχνος ὁ θαμπός
Τὴν ὥρα πού λευκαίνανε τὰ χιόνια
Τὸ σπίτι, τὸ ψηλὸ καμπαναριὸ
Καὶ πέρα τὸν πλατύστερο τὸν κάμπο,
Τότε πού μ' ἓνα βέλασμα κ' ἐγὼ
Στὸν κόσμον τῶν Ἀλείρων βγήκα νάμπω.

Βελάζανε τὰ ζὰ στὰ χειμαδιὰ
Τὴ νόχτα τοῦ τρεμάμενου Γεννάρη,
Καὶ τρίζανε τὰ ξύλα στὴ φωτιά
Κι' ἀγνότρεμο φωτοῦσε τὸ φεγγάρι
Τὸν ποταμὸ πού ἐκύλαγε λευκός,
Κι' αὐτὸ τοῦ σπιτικοῦ τὸ παραθύρι,
Σὰν πήδησα στὸ κύμα σὰν ἀφρός
Κ' ἐγὼ μὲς στὸ μεγάλο πανηγύρι.

Μεγάλωσα στὸ γόνα τοῦ παποῦ
Καὶ στῆς γιαγιᾶς τὴ στοργικὴν ἀγκάλη
Κι' ἀγροίκησα τ' ἀγὸ τοῦ σκορδιαλοῦ
Βυζαίνοντας τῆς μάννας τ' ἀνθογυάλι
Σὰν ὅπως τὸ νερόκρινο ρουφᾶ
Τοῦ ποταμοῦ τὰ ροδισμένα φύτρα
Καὶ πάλι ὅπως βυζαίνεται ἡ χαρὰ
Σὰ γίνεται τοῦ πόνου καταλύτρα.

Τὰ πρῶτα βήματά μου πηδηχτά
Δὲν τάσειρα σὲ κίτρινο κίλιμι
Καὶ μήδε πάλι ἐκοίταξα βαθειὰ
Στὸ μεσονύχτιο ἀνάστερο συντρίμι.
Στὸ φῶς, στὸ φῶς μπουσουίλησα σιγά,
Σὰν τὸ σκυλάκι στὸ ὑγραμένο χῶμα
Κ' εἶδα τὸν ἥλιο πέρ' ἀπ' τ' ἀνοιχτά
Νὰ μοῦ φωτᾶει τὸ σκοτεινὸ μου στόμα.

Στὶς φρουξαλιές τοῦ πλάνου ποταμοῦ
Σταλώθηκα, καὶ χάρηκα τὸν ἥλιο
Σιμὰ στοὺς ζευγολάτες τοῦ χωριοῦ
Τὴν ἀπαλάμη βάζοντας ἀντήλιο.
Νὰ δῶ στὰ μεσημέρια τ' ἀγανά
Πυρίφλογα τοῦ θέρου τὰ δρεπάνια
Καὶ νὰ χιουμᾶνε πύρινα σπαδιά
Στῶν ἡλίων τὴν πλημμύρα τὰ δικράνια.

Μὰ πρὶν ἀκόμα ἀγγίξω τὴ ζωὴ
Κι' ἀκρολουστῶ στὰ ρόδινα γιορτάσια,
Πρὶ σκύψω σ' ἐκκλησιὰ χαραυγινή
Καὶ δῶ τὸν ἥλιο πίσω ἀπ' τὰ καφάσια,

Νά με καλεῖ στὸν κάμπον ὄργωτή,
Καὶ στὸ χωριὸ νά με γυρνάει χωράτη,
Μὲ πῆρε κάποιον τραῖνο μίαν αὐγή
Τυφλὸ νά με γυρνάει, σὲ μίαν ἀλάτη.

Καὶ μὲ γυρνάει, μὲ σέρνει!... Τί σκληρὰ
Ποῦ ὀργώνει τῆς ζωῆς μου τὸ χωράφι
Τ' ἀλέτρι του, καὶ πάλι τί φριχτὰ
Ποῦ μὲ κερνάει ἀπὸ φλόγινο πυράφι
Τῆς δίψας τὸ κρασί! Ν' ἀκροσταθῶ
Σὲ μιὰ γωνιά ποτέ του δὲ μ' ἀφήνει,
Μὰ πάντα σὲ χορὸν ἀνεμικτὸ
Μὲ σέρνει τοῦ Ἀνεκπλήρωτου ἢ ὀδύνη.

Κι' ἂν κάποτε μ' ἀφήσει νὰ σταθῶ
Στὰ χρόνια τὰ παλιά, τὰ περασμένα,
Μοῦ δίνει σὰν καὶ τώρα τὸ λυγμὸ
Νὰ πνίγουμεναι, κοιτώντας συντρομιμένα
Τὰ πρῶτα μου παιγνίδια τὰ τρελλὰ
Καὶ τὸ καλιό, παιδιάστικο παλάτι
Νάχει μονάχα μιὰ κληματαριὰ
Κ' ἓνα σπασμένο μαῦρο σκαλοπάτι.

Σοφίδες—Θεσσαλίας

ΠΑΝΟΣ Α. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

Εἶναι ἓνα κάστρο μυστικὸ ὅπου φέγγουνε κι' ἄβυστα λάμπουν τὰ μάτια. Μόνο μάτια. Ὅσα κάποτε κάποια ἄλλα καθρέφτισαν, ὅσα περιμένουν ἀκόμα τὴν ὥρα τῆς ἀνεμπύδιστης συνάντησης. Κάθε ἀνθρώπος ἔχει τὸ δικό του τὸ κάστρο μὲ τὰ δικά του τὰ μάτια. Καὶ ἴσως τὰ ἴδια μάτια νὰ φέγγουνε σὲ πολλὰ κάστρα...

Μιὰ νύχτα μὲ μιὰ Ἀνάγκη ὅλης τῆς Ἰπαρξῆς τῆς τοῦ κάστρου τῆς ἀναζήτησε ἡ Κοπέλλα καὶ θεωρώντας βαθιὰ μέσα στὴν ψυχὴ τῆς αἰσθάνθηκε τὸ κρυφὸ τῆς κρυμμένης τῶν πύλης. Μιὰ νύχτα σελήνοφωτισμένη, σχεδὸν ἀρρωστημένα νοσταλγική. Ὁ Φεγγαρίσιος Ἰππότης, ὁ αἰὼλὸς τῆς Φίλος, χωρὶς ν' ἀφήσει τὸ μακρὸν του Φιλί, εἶχε ἔρθει πολὺ κοντὰ τῆς ἢ τὴν εἶχε ἀνηψώσει Ἐκείνη σ' Αὐτὸν; Δὲν εἶξερε. Εἶξερε μόνο πὼς μέσα στὴν ἄσπρη μὲ γαλανὲς ἀντιφραγγιές νύχτα, τὴν ἀσυγκράτητα παθητική, ἔξαφνα νεκρικὰ τὴν εἶχε παγώσει τὸ νοερὸν του καὶ πὼς ἐντατικὰ εἶχε θελήσει μιὰ φλόγα μέσα στὸ γλωμὸ ἀόριστό του πρόσωπο, πὼς θέλησε μάτια νὰ τοῦ δώσει. Μάτια ποῦ θὰ καίανε μέσα στὰ δικά τῆς, ζωὴ πραγματική, ἀδιάφορη πιά κι' ἂ μιὰ τέτοια Δύναμη θὰ σκότωνε τὸν ἀμορφὸ τῆς τὸν Ἰππότη ποῦ μόνο καλωσύνης τῆς εἶχε χάρισει...

*Ἦρθε στὸ κάστρο τὸ μυστικὸ, τὸ μεγάλο, τ' ὀλόβουβο. Εἶταν ἡ σιωπὴ του σὰν τὶς ἀπέραντες σάλες ἀπέραντη δὲν ἀκούεταν οὔτε ὁ ἀδυνατισμένος ἀντίλαλος ἐνὸς ξελεπτισμένου κρότου ποῦ θὰ εἶχε ἀντηγήσει ἀνεπαίσθητα, σὰν ἄφωνο ψιθύρισμα, εἶναι μυριάδες χρόνια. Κ' ἡ σιωπὴ ἐπέβαλλε στὸ κἄτι ποῦ μέσα τῆς μ' ἀγωνία σφίχθηκε κι' ἀνατρίχασε τὴν ἴδια τρομαχτικὴ ἡσυχία, τὸ ἴδιο ἄτονο καθὼς ἄρχισε ἀπαλὰ νὰ γλυστῶ στὸ ἀπεριόριστο σκοτάδι τὸ φωτισμένο μόνον ἀπὸ τὰ μάτια ποῦ σπινθηρίζανε ὄλα, πράσινα, μαῦρα, σταχτιά, σταχτογάλανα, γαλανά, καστανά, πρασινομάυρα, μ' ὄλα τὰ χρώματα καὶ τὶς πιὸ λεπτές διακύμανσες κοὶ μεταλλαγές τους, μὲ κάθε ἔκφραση ποῦ ἔσβυναν, ἀναβαν, χάνονταν, πετώντας μὲ φωτεινοὺς ἐλιγμοὺς ὀλόγυρά τῆς... Κάπου ἀσάλευτα διαισθάνθηκε μόνο δυὸ μάτια, πολὺ μεγάλα, καστανά, μάτια γλαρά, γεμάτα θέληση σύγχρονα, ἀπάνω τῆς καρφωμένα, μὰ δὲ θέλησε ν' ἀφήσει τὴν ἐντύπωση οὔτε νὰ τὴν ἀγγίξει.

Τ' ἀμέτρητα μάτια στὸν κύκλο τους τὴν εἶχαν ἀρπάξει καὶ σ' ὄλο τὸ κάστρο τὴν ὀδηγοῦσαν τρελλὰ ὕστερα ὀλόρθια τῆς Ἰσταμάτησαν μέσα στὴν σὰ νερένια μὰ καὶ πηχτὴ ἀλυσίδα τῆς ἀσύλληπτης ὀντότητος τους. Καρφωμένη ἀκίνητη ἔμεινε. Μ' ἐνδιαφέρον καὶ ἡδονικὴ εὐχαρίστηση. Τῆς ἄρεζαν τὰ πολύχρωμα μάτια ποῦ περνοῦσαν γλυκά, γλυκῶδη, ἀνάμεσα στὰ μαλλιά τῆς, σὲ κάθε τῆς τρίχα ἀνάμεσα, ποῦ χαϊδεῦαν τὰ χέρια τῆς, τὰ δάχτυλά τῆς, χωρὶς νὰ τῆς εἶναι δυνατό νὰ τὰ σφίξει καὶ νὰ πιᾶσει, ἀκουμποῦσαν στὸ πρόσωπό τῆς. Βραχιόλια καὶ στέμματα καὶ περιδέρια τῆς δένανε ποῦ ὀλοένα ἀλλάζανε. Γιὰ ὥρα, γιὰ πολλὴ ὥρα.

*Ὅλη ἡ σιωπὴ τοῦ Κάστρου φωσφορίζε κ' ἔξαφνα ἡ Κοπέλλα στὴν ἀρχὴ κάποιας κούρασης σχεδὸν ὀδυνηρῆς ἐνίωσε ἀναφυλλητὰ νὰ τὴ διαπερνοῦνε, πότε πύρινα καὶ πότε τόσο παγωμένα... Καὶ μιὰ φοβέρα μάντεψε ὀλοένα πιὸ ἀπειλητική, ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦσε νὰ τὴν πνίξει, ἐπίμονα ἀποφεύγοντας τὰ καστανὰ μάτια ποῦ προσηλωμένα τὰ αἰσθάνονταν χωρὶς νὰ τὰ ἔχει δεῖ, χωρὶς συνειδητὰ ἀκόμη ἴνα θέλει νὰ τὸ ξέρει...

Τὰ μάτια πιᾶσαν ἓνα χορὸ, ἓνα χορὸ ἀλλοιώτικο δικὸ τους, χωρὶς σκοπὸ, χωρὶς ἦχο. Σφιγμένα ὄλα μαζὶ κοντὰ καὶ σφιχτὰ τὸ ἓνα πάνω ἀπὸ τὸ ἄλλο σ' ἀμέτρητες σειρές, σὰ σισσωρευμένα δαχτυλίδια, γυροῦσαν τόσο μανιασμένα ὥστε δὲν ξεχωρίζεταν πιά οὔτε χρῶμα, οὔτε σχῆμα, στὸ στρόβιλο τοῦ θαμπωτικοῦ τους ὄγκου. Καὶ μονάχα στὸ ὕψος τοῦ βλέμμα τῆς Κοπέλλας ἓνα κενὸν ἀνοίγεταν ἐπλήρωτο, γιατί κανένα ἀπὸ τ' ἀμέτρητα μάτια, ὅσο κι' ἂν τὴν κῦταζαν, δὲν ἄρμονίζεταν ὄλα κάποτε ἕχε ἀγαντέψει ἀρκετὰ βαθιὰ γιὰ νὰ τὰ νιώσει ἀνήμπορα ὄλα μιὰ συγκίνηση νὰ ξεπνήσουν κανένα δὲν ἀγαποῦσε γιὰ